

דף קלו.

עין משפט א.

יו"ד סימן רפט סעיף ב

ב. מקום קביעתה בתוך חלל הפתח בטפח הסמוך לחוץ^ז.

הגה: אם שינה^ח לא מעכב, ובלבד שיניחנה במזוזה עצמה.

ב. ג. יניחנה בתחילת שליש העליון^ט של גובה השער^י, ואם קבעה למעלה מזה כשרה^כ, והוא שירחיקנה מהמשקוף טפח^ל.

ב. ד. צריך לקובעה על צד ימין^מ הנכנס, ואם קבעה משמאל פסולה.

הגה: ואין חילוק אם בעה"ב איטר יד^נ.

עין משפט ב.

יו"ד סימן שלא סעיף לה

עיין לעיל דף קלה: עין משפט ג

עין משפט ג.

יו"ד סימן שלג סעיף י

י. השותפים חייבים בגיזה לכהן והוא שיהיה בחלק כל אחד כשיעור^ס,

ז. לשון הרמב"ם שם בפ"ו ממימרא דרב יהודה במנחות ל"ב ע"ב, והטעם כדי שיפגע במזוזה מיד, א"נ כדי שתשמור לכל הבית שבפנים מהמזיקים. ש"ך ס"ק ב'.

ח. משמע דדעת הרמ"א אפי' הניחה אחרי הדלת כשרה בדיעבד, כ"כ הש"ך בס"ק ג', אך דעת הרמב"ם נראה דפסולה, וכ"כ הלבוש ע"כ צריך לחזור ולתקנה כהוגן.

ט. מימרא דר' זירא א"פ מתנא שם בדף ל"ג ע"א.

י. ואם הפתח גבוה מאוד לא יניחנו למעלה מכתפיו שאינו נראה שם. באר הגולה אות ה'.

ומנהג העולם להניחה בגובה השער, ובנה"כ כתב שכן דעת רוב הפוסקים, אך האר"י ז"ל גלה סודו שתהיה דוקא בסוף שליש העליון דוקא. ברכי יוסף.

כ. אבל למטה משליש העליון פסול כ"פ הב"י והב"ח, וכשהפתח גבוה הרבה יניחנה כנגד כתפיו אבל לא למעלה מכתפיו בענין שלא יראה אותה. ש"ך ס"ק ד'.

ל. ובדיעבד כשרה גם בלא הרחקה כלל, ב"י.

מ. מברייטא שם בדף ל"ד ע"א ונלמד מפסוק.

נ. ולא דמי לתפילין דאטר מניח בימין של כל אדם, דשאני מזוזה שבאה לשמור כל בני הבית משא"כ בתפילין שהם מצוה שבגופו. ש"ך ס"ק ה'.

ס. נלמד מחלה המבואר בסי' שכ"ו סעיף ג'.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהרד שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

אבל חמשה צאן בלבד של שני שותפין, פטורים.

עין משפט ו.

או"ח סימן יד פ"ה

ה. ו. טלית של שותפין חייבת בציצית ^ע דכתיב על כנפי בגדיהם.

עין משפט ז.

או"ח סימן יד פ"ה

ג. השואל מחבירו טלית שאינה מצויצת פטור מלהטיל בה ציצית ^פ כל שלשים יום דכתיב כסותך ולא של אחרים, אבל אחר ל' יום חייב מדרבנן משום שנראית כשלו.

הגה: אם החזירו תוך ל' יום וחזר ולקחו אינו מצטרף ובעינן ל' יום רצופים.

ג. ד. שאלה כשהיא מצויצת מברך עליה מיד ^ז.

עין משפט ז.ט.

ח"מ סימן תכז פ"ה

ג. ג. בית של שני שותפין חייבים במעקה ^ק שנאמר "כי יפול נופל ממנו" לא תלה אלא בנופל ומדוע נאמר גגך למעט בתי כנסיות ובתי

ע. והיינו שחברו מרוצה שחברו השני ילך בו, דאל"כ הוי בגזילה בידו חלק חברו. כה"ח אות ל"ד.

אבל כסות בשותפות עם גוי פטורה אלא א"כ נתן לו הגוי רשות להשתמש בה ונותן לגוי כסות אחרת, וכן טלית בשותפות איש ואשה פטורה ויש מחייבים אבל לא יברך עליה. כה"ח אות ל"ה.

פ. חולין ק"י ע"ב, ומנחות ל"ו. וכיון שפטור אם הטיל בה ציצית לא יברך גם לסוברים כר"ת דנשים יכולות לברך הגם שהם פטורות כאן שאני. ומר"ן בסי' י"ז ובסי' תקפ"ט פסק כהרמב"ם ודלא כר"ת דאשה אינה יכולה לברך כיון שהיא פטורה.

צ. והשובר דינו כשואל, ועיין בכה"ח אות י"ד מה שהאריך והסיק דבמקום שאין מנהג לברך לא יברך על שאולה כדי לעלות לדוכן או לס"ת או ללובשה לסנדקאות ורק לתפלה וקיום המצוה יברך, וכן העלה הבן איש חי פ' לך אות ה'. ומ"מ אם יש מנהג לברך על שאולה כדי לעלות לס"ת או לדוכן אין למחות בידם. טלית של הקדש או של צדקה מברכין עליה לכ"ע, אפי' לבשה כדי לעלות לס"ת או לדוכן, כה"ח אות ט"ו.

ק. מחולין קל"ו ע"א.

מדרשות לפי שאינם עשויים לדירה ר.

עין משפט י. יו"ד סימן שלג פעיף יב

יב. היו לו חמשה צאן וגזז אחת מהן בלבד ומכר גיזתה ואח"כ עשה כן לשניה ולשלישית כולם מצטרפות לראשית הגז וחייב לאחר כמה שנים ש, אבל אם היתה לו רק רחל אחת וגזזה ומכר גיזתה ואח"כ קנה רחל אחרת וגזזה בכה"ג אין מצטרפות.

דף קלו:

עין משפט ג. יו"ד סימן שכב פעיף א

א. מצות עשה להפריש תרומה מהעיסה וליתנה לכהן, שנאמר "ראשית עריסותיכם תרימו תרומה".

וראשית זה אין לו שיעור מן התורה ת, ואפי' הפריש כשעורה פטר את העיסה.

אבל חכמים נתנו בו שיעור אחד מכ"ד לבעל הבית ואחד ממ"ח לנחתום א. ואם נטמאה העיסה ב בשוגג או באונס אפי' בעל הבית מפריש אחד ממ"ח חלקים.

א. ב. העושה כל עיסתו חלה לא עשה כלום ג, עד שישייר מקצת ממנה.

ר. ואפי' המחייבים בית בקר ובית אוצרות במעקה מ"מ מודים בבית כנסת דאין שם גגך שייך בו כלל, דגם הוא של הבאים מעבר לים, וכן פירש רש"י בפ' ראשית הגז. סמ"ע ס"ק ה'.

ש. כרב חסדא בדף קל"ח ע"א.

ת. מספרי פ' שלך לך.

א. ואפי' שבעה"ב עשה עיסה גדולה למשתה בנו או הנחתום עשה עיסה קטנה, השיעור לבעה"ב אחד מכ"ד ולנחתום אחד ממ"ח שלא לחלק בעיסות, כ"כ הרמב"ם בפ"ה מהלכות ביכורים, והוא מירושלמי.

ב. וכתב הב"י בריש סי' שכ"ח דבזה"ז דאין לנו טהרות וכל עיסה היא טמאה אף של בעל הבית אחד ממ"ח, ואפי' במקום שנותנים חלה לכהן.

ג. ממשנה סוף פ"ק דחלה, דבעינן ראשית ששיריה ניכרין.

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ד.

יו"ד סימן שלג סעיף ו

ו. האומר כל גיזתי תהיה ראשית, דבריו קיימין ^ד.

עין משפט ה.

יו"ד סימן שלג סעיף א

א. ראשית הגז אינו נוהג אלא בארץ ישראל בין בפני הבית בין שלא בפני הבית ^ה.

הגה: וי"א דנוהג מן התורה גם בחו"ל, וכן נהגו.

עין משפט ו.

או"ח סימן פה סעיף א

א. כל הטמאים קוראים בתורה ^ו וק"ש ומתפללין חוץ מבעל קרי שהוציאו עזרא מכל הטמאים ואסר אותו בין בדברי תורה בין בק"ש ותפלה עד שיטבול כדי שלא יהיו ת"ח מצויין אצל נשותיהם כתרנגולים, ואח"כ בטלו אותה תקנה ^ז וכן פשט המנהג.

הגה: י"א שאין לאשה נדה בימי ראיתה להכנס לביהכנ"ס או להתפלל ^ח או

ד. מברייטא בחולין קל"ו ע"ב.

ה. מחולין דף קל"ד ע"ב.

ו. הרי"ף והרא"ש בברכות כ"ו, דמה אש אינו מקבל טומאה אף דברי תורה אינם מקבלים טומאה שנאמר "הלא כה דברי כאש".

ז. ^ו הגם שאין ב"ד יכול לבטל דברי חבירו אלא א"כ גדול ממנו בחכמה ובמנין, מ"מ כיון שהתקנה לא פשטה בכל ישראל לפי שלא היה כח לרוב הצבור לעמוד בה ובטלו אותה מעצמן, ובגמרא משמע שמאליהן בטלו אותה. כ"מ פ"ד דק"ש הלכה ח'. ועזרא תיקן טבילה במ' סאין לבעל קרי אפי' כולם שאובין כשרים כדתנן במקואות ריש פ"ח.

^ו ובשם האר"י ז"ל אמרו דכל בעל קרי שלא טבל טומאת קרי מתגלה במצחו תמיד, אבל אם טבל אינה מתגלה כי אם בדבר מועט באותו היום.

^ו וכתב החיד"א דקבלה ומסורת בידינו שהרואה קרי וטובל דוקא ביום ההוא ומתוודה כראוי נמחק המזיק של הקרי.

ומי שא"א לו בטבילה ישפוך על גופו ט' קבין. ואם א"א יעשה נטילה של ארבעים פעמים כמש"כ הכה"ח סי' ע"ו אות כ"ב. - כה"ח ה.

^ו וט' קבין שאמרו דוקא כששופכן עליו אבל לא שטובל בהן, וצריך לשופכם עליו מכלי אחד או מב' או ג' כלים אבל מד' או ה' כלים אינם מצטרפין, ועיין בכה"ח אות ז' סדר שפיכת הט' קבין, ושיעור ט' קבין הוא רי"ו ביצים, כה"ח אות ח'.

ח. ועכ"פ תשמע ברכת המזון מאחר דאיך תפטר די"א שמן התורה חייבת, ואם אין אחר תברך בעצמה בלחש. אבל המנהג שמתפללות ומברכות בכל גוונא. מ"א ס"ק ב'.

להזכיר השם או ליגע בספר, וי"א שמותרת וכן עיקר אבל המנהג כסברא ראשונה ט. ובימי ליבון נהגו היתר. ואפי' במקום שנהגו להחמיר, בימים נוראים י' שלהן עצבון אם לא ילכו מותרות.

יו"ד סימן רפב סעיף ט

ט. י. כל הטמאים אפי' נדות מותרים לאחוז בס"ת ולקרות בו, ובלבד שלא יהיו ידיהם מטונפות או מלוכלכות.

עין משפט ז. יו"ד סימן רצו (כלאי הכרם) סעיף א

א. א. הזורע שני מיני תבואה או שני מיני ירקות עם זרע הכרם הרי זה לוקה שנים, אחת משום "שדך לא תזרע כלאים" ואחת משום "לא תזרע כרמך כלאים" ואינו לוקה משום לא תזרע כרמך כלאים עד שיזרע בא"י חטה ושעורה וחרצן במפולת יד, וכן אם חפה אותם בעפר לוקה, וכן אם זרע שני מיני ירק וחרצן או זרע אחד ירק וזרע אחד מין תבואה וחרצן במפולת יד הרי זה לוקה, ואינו חייב מן התורה אלא על קנבוס ולוף וכיוצא בהם מזרעים שנגמרים עם תבואת הכרם, אבל שאר הזרעים אסורים מדבריהם, וכן אסור מדבריהם לזרוע כלאי הכרם בחוצה לארץ ואין עודדין עם העובד כוכבים בכלאים אבל עוקרין עמו כדי למעט התיפלה.

ט. ועיין בכה"ח אות י"א מש"כ שמדינא חייבות.

י. ומיום הראשון של הסליחות נקראים ימים נוראים, וה"ה כשמיאזה בניה וכדומה.

כ. שאין דברי תורה מקבלין טומאה מברכות דף כ"ב, ורמב"ם בפ"י מהלכות ס"ת.